

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. február 5.
(vasárnap)

Szepesy László

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

Énekek: 155, 25,1-2, 377,3, 165,5-6

Alapige: Máté 7,15-20

„Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik, és tűzre vettetik. Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, mert bár magasságban, szentségben lakozol, mégis a megtört szívűvel is itt vagy lent. Köszönjük, hogy újból és újból keresel bennünket, köszönjük annak bizonyosságát, amiről énekelhettünk, hogy aki Benned bíz, Hozzád fordul, az nem fog csalódni soha. Nem azért, mert a saját elképzeléseink és vágyaink szerint cselekszel mindig, hanem azért, mert Te minden ígéretedben hű vagy, mindig megteszed, amit az Igében nekünk mondasz. Köszönjük, Urunk, hogy mikor mi hűtlenkedünk, Te akkor is hű maradsz, önmagadat meg nem tagadhatod.

Köszönjük Neked, hogy az elmúlt hetet is ennek fényében tölthettük, hogy munkánkon, családi életünkön a Te áldásod lehetett Krisztusért, és amikor vétettünk, amikor a test uralkodott bennünk, amikor nem úgy végeztük munkánkat, hogy a Te dicsőségedre, vagy munkatársainkkal nem úgy

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

bántunk, ahogy a Te gyermekeidhez méltó lett volna, amikor otthonainkban más került a középpontba, mint Te, és elfeledkeztünk Téged megkérdezni, köszönjük, hogy Te akkor sem hagytál el bennünket. Köszönjük, hogy a golgotai kereszten elkészítetted a megoldást, a szabadítást, minden bűnünkre a bocsánatot. És köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy naponként kínálod nekünk ezt a kegyelmet. Kérünk, adj nekünk hitet folyamatosan csak Benned bízni és csak Rád tekinteni. Ahogyan énekeltük, szeretnénk kérni is, hogy „utaid, Uram, mutasd meg”, hogy el ne tévelyedjünk, mert erre is hajlamos a mi óemberünk: elfordulni Tőled, és a saját feje után menni. Köszönjük, hogy még eltévelyedettként is biztonságban lehetünk, mert Te utánunk jössz jó Pásztorként, és visszaviszel bennünket.

Kérünk, Urunk, hogy most is szólalj meg, mert azt ígérted, hogy a Te juhaid hallják a Te szavadat és követnek Téged. Szeretnénk a mai igében leírtakat is nemcsak elhinni, hanem aszerint gondolni, érezni, élni, cselekedni, Téged követni. Ezért kérjük, hogy áldd meg igédet, áldd meg, hogy ne pusztán emberi szó hangozzék el, nyitogasd a mi szívünket a Te szavad előtt. És kérünk, segíts gyümölcsöt teremnünk egymás javára és a Te dicsőségedre.

Krisztus nevében kérünk, így áldd meg együttlétünket, Rád figyelésünket!
Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus az előző igeversekben nagyon határozottan arról beszélt, hogy csakis kétféle életút létezik: az egyik a keskeny út, a másik pedig a széles út. Az egyik az örök életre, a másik az örök kárhozatra visz. Amikor Urunk a Belé vetett hitünkről és tetteinkről tanít bennünket, és hogy milyen utakon járunk, akkor annak a jelentőségét nagyon komolyan veszi, és azt mondja, hogy sokkalta nagyobb jelentőségű az, amit Ő mond, mint bármilyen más elméleti kérdésé. Ő nem olyan elvont kérdéseket feszeget, amelyeknek nincs köze a hétköznapi életünkhöz. Ő nem úgy beszél az erkölsről, a hitről, mint valami iskolai tantárgyról, amely különféle nézeteket sorol fel, amelyekkel vagy egyetértünk, vagy nem, mindenféle következmények nélkül. Az erkölcs nem egy szubjektív dolog, amelyet tetszésünk szerint választhatunk: nekem ez a jó, neked az a jó, és tisztelnünk kell egymás véleményét. Korunk egyik nagy hazugsága ez, hogy mindent tiszteletben kell tartanunk, még azt is, ami erkölcstelen és gusztustalan. Az egyik legnagyobb félrevezetés az, hogy nincs következménye annak, hogy valaki Isten akarata vagy pedig saját tetszése szerint él, mert – mondják sokan – az a lényeg, hogy higgyél valamiben. Az ilyen hamis nézetek miatt érzik nagyon sokan biztonságban magukat, és gondolják úgy, hogy tetteiknek és nézeteiknek nem lesz soha semmi következménye, amennyiben a társadalmi elvárásoknak, állami törvényeknek megfelelően élnek. Krisztus ellenben azt mondja, hogy nézeteinknek és tetteinknek a lehető legsúlyosabb és legkomolyabb következménye lesz: ha hiszünk

Őbenne és az Ő kegyelmében, örök élet, ha viszont elutasítjuk Őt, örök halál, kárhozat vár ránk. Mindezekről azért beszélek, mert mai igénkben Urunk a hamis prófétákra és tévtanítókra és a széles úton járásra hívja fel a figyelmünket, és felszólít minket arra, hogy őrizkedjünk ezektől. Ennek egyik fő oka az, hogy a tévtanítások miatt sok ember jut kárhozatra. Mert bár vannak olyan vitás kérdések, amelyek nem feltétlenül befolyásolják üdvösségünket – nem minden kérdést kell ilyen jelentőségűnek tekintenünk –, de azok a hamis próféták, akikről Jézus Krisztus itt beszél, olyan dolgokban hirdettek mást, mint a Szentírás, amelyek bizony kárhozatra vezettek sokakat, és vezetnek mind a mai napig is. Pont ezért nem mindegy, hogy mit és hogyan hiszünk el ezzel az igével kapcsolatban, amikor itt Krisztus figyelmeztet minket, hogy őrizkedjetez ezektől.

Vigyáznunk kell, nehogy a két szélsőséges nézet valamelyikébe essünk ezzel az igével kapcsolatban. Az egyik szélsőség az, ami teljesen figyelmen kívül hagyja Jézus Krisztus felszólítását, és úgy gondolja, hogy neki egyáltalán nincs semmi dolga tévtanításokkal vagy tévtanítókkal. Ebben az esetben nem vesszük komolyan sem figyelmeztetését, sem a veszélyt, ami ránk leselkedik, mert ha nem lenne veszély, Krisztus nem szólított volna fel, hogy őrizkedjetez ezektől. A másik véglet az, amikor valaki annyira retteg a tévtanításoktól és ezektől a dolgoktól, hogy ott is rémeket lát, ahol nem kellene. Anélkül, hogy alaposan végiggondolná, hogy milyen következményekkel jár az, ha valakit tévtanítónak bélyegez meg, könnyedén elhisz bárkiről bármit, és minden vizsgálódás nélkül – bocsánat, de – beleköt a legkisebb hibákba is, mint ha létezne tökéletes igehirdető, tanító, akiben ne lehetne hibát találni. Az ilyen ember nem tiszteli az ige szolgálóit, hirdetőit, sem az Urat, aki megbízta őket ezzel a szolgálattal. Mert sose függetleníthetjük az Úrtól elhívott szolgálókat az ő elhívójuktól. Ha Krisztust akarjuk követni ebben a kérdésben, amit az Ige tárgyal, akkor nekünk valahol középúton kellene járnunk: komolyan kell vennünk, figyelniük kell és óvatosan kell különbséget tennünk az egyes új tanítások között, meg kell azokat vizsgálnunk, ugyanakkor vigyáznunk kell, nehogy – ahogy mondani szoktuk – a kákán is csomót keressünk, és szándékosan rosszhiszeműen ítéljük meg valamit, amit lehetne jóhiszeműen is. Mindehhez természetesen nagy alázat és Istentől kapott bölcsesség kell, amiért folyamatosan imádkoznunk kell, nehogy beleessünk abba a bűnbe, hogy a jót rossznak, a rosszat pedig jónak mondjuk.

Mindezek tisztázása után térjünk rá arra, amit Urunk ezzel kapcsolatban tanít nekünk a felolvasott igeszakaszban. A 15. versről ma nem szeretnék beszélni, mivel arról már csütörtökön hallhattunk egy igehirdetést; a mai alkalommal arra koncentrálnánk, hogy megértsük, mik is azok a gyümölcsök, amelyekről Jézus Krisztus mint ismertetőjelekről beszél.

Miért beszél egyáltalán Krisztus gyümölcsökről? Látnunk kell azt, hogy Urunk itt nem valami új tanítást vesz elő. Nem Ő volt az, aki először a gyü-

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

mölcstermésről beszélt Izráel népének, hiszen az Előtte járó és elküldött Keresztelő János is már átadta ezt az isteni üzenetet Izráel népe tagjainak. Ezt hirdette: „*Immár pedig a fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik, és a tűzre vettetik*” (Lukács 3,9). Kikkel kapcsolatban mondta ezt a próféta? Máté evangélista szerint azoknak a farizeusoknak és szadduceusoknak, akik megtérés nélkül akartak a Jordánban megkeresztelkedni Jánosnál. Miért akarták ezt megtenni? Azért, mert volt egy lelki ébredés, és nem akartak ebből kimaradni. Nem azért, mert egyet értettek Jánossal, hanem továbbra is a nép tanítói, elismert vezetői akartak lenni, és azt gondolták magukban, hogy ha ehhez az kell, hogy megkereszteljen minket János, akkor túlesünk rajta, csak továbbra is figyeljenek ránk. A próféta azonban nem volt hajlandó megkeresztelni őket, emlékszünk a szavaira, nagyon keményen szólt hozzájuk, hogy mérges viperák fajzatai, ki figyelmeztetett titeket az eljövendő haragra, és arra, hogy ide eljőjtek. Tehát nem volt hajlandó megkeresztelni őket, mivel tudta, hogy képmutatók voltak, azaz valójában nem bánták meg bűneiket, nem kérték Istentől azokra a bocsánatot, és nem is akartak azoknak hátat fordítani. A keresztségre úgy gondoltak, mint valami külső formaságra, nem pedig Isten kegyelmének felkínálását látták benne, sem pedig a Vele való szövetségkötés eseményét. Máté szerint tehát Keresztelő János a hamis tanítókat, farizeusokat, a főpapi család tagjait, a szadduceusokat figyelmeztette ezzel a képpel. Lukács evangéliumában viszont azt olvassuk (Lukács 3,7), hogy az egész tömegnek szólt ez a figyelmeztetés, nem csak a hamis tanítóknak. Ez a „*viperák fajzatai*” megszólítás – Lukács hangsúlyozza – az egész tömegnek hangzott el. A gyümölcstermésről szóló tanítás tehát mindenkinek szóló figyelmeztetés, hogy őszinte, ne képmutató szívvel forduljunk az Úrhoz, másrészt viszont ismertetőjelként adja azt nekünk az Úr, hogy kik az Övéi, mert a hívők teremnek gyümölcsöt. A gyümölcsök hiánya pedig leleplezi azokat a kegyeskedő álhívőket, akik bár bárányoknak látszanak, de valójában farkasok, azaz újjászületés és megtérés nélküli emberek.

Krisztus tehát, amikor a hamis prófétákról tanít minket, ezt a Keresztelő Jánostól hallott hasonlatot használja. Miért nem talált ki Jézus Krisztus egy újabbat? Miért Keresztelő Jánostól vette át ezt a hasonlatot? Egyrészt azért, mert ezzel is azt üzenete, hogy Isten szolgáinak üzenete megegyezik, Ő ugyanazt hirdette, mint Keresztelő János, mert ugyanaz a küldőjük: az Úr maga. Másrészt pedig Jézus Krisztus magára is alkalmazza, hogy Ő nem hamis próféta, azaz nem új dolgokat akar mindenáron tanítani, hanem a régi-eket megerősíteni, és azokat hirdetni. Bocsánat, hogy így fogalmazok, de nagy nyavalyája korunknak és korunk keresztyénségének, hogy sokan a hívők közül mindig valami újat akarnak hallani, és a Szentírás ősi igazságaitól azokhoz a tanítókhöz fordulnak, akik valami egyedit hirdetnek, pedig Isten igéjének üzenete nem változik. Amikor reformátor elődeinket azzal vádolta

meg a Római Katolikus Egyház, hogy új tanokat hirdetnek, ők külön felhívták a figyelmet arra, és így válaszoltak, hogy ez nem igaz, hiszen ők csak ahhoz tértek vissza, amiket az apostolok is hirdettek: a Szentíráshoz. Ők az Igéhez tértek vissza és annak üzenetéhez. A katolikus egyház volt az, amely eltért a Szentírás eredeti üzenetétől, és a reformátorok ettől az újtól fordultak el a régi felé. Mert a hamis tanítókra általában jellemző, hogy mindig valami újat akarnak hirdetni, hiszen sokaknak az tetszik, ahogyan azt napjainkban is láthatjuk. Az újdonság erejével keresik gyakran a fiatalokat, a megfáradt keresztyéneket is. Vigyázzunk tehát erre, hogy ne az újat keressük, hanem azt, ami az Igében van megírva, azaz ami már az apostolok és próféták korában is hirdettetett.

Jézus Krisztus tehát a gyümölcsökre hívja fel a figyelmünket, amelyek alapján fel lehet ismerni a hamis prófétákat. De mégis hogyan? És mit jelentenek ezek a gyümölcsök? Először is értsük meg magát a képet, miért gyümölcskeresésre buzdít minket Urunk. Krisztus mindannyiunkat növényekhez, fákhoz, tövisekhez hasonlít. Felhívja a figyelmünket arra, hogy messziről nézve két fa tűnhet ugyanolyannak. Mindegyik szép, nagyra nőtt, szép zöld lombja van, vastag törzse, azaz élettel telinek látszik messziről. Ugyanígy két ember élete távolról, felszínesen vizsgálva tűnhet egyformának. Családjaik vannak, becsületesen dolgoznak, eljárnak gyülekezetbe. Igen ám – mondja Krisztus –, csak hogy az egyik romlott fa, mert hamis prófétáról beszél itt. Hogyan lehet akkor mégis felismerni a különbséget, ha távolról ugyanolyannak tűnnek? Úgy, hogy közelebb megyünk a fákhoz, és megvizsgáljuk azt, ami leginkább árulkodik a fa természetéről: ez pedig a gyümölcs. Távolról, ha a fát se ismerjük fel, hogy melyik fa, a gyümölcséről meg tudjuk állapítani. A termés a legfontosabb dolgokat árulja el a fáról. Krisztus tehát arra hívja fel a figyelmünket, hogy ne felszínesen ítéljük meg egymást, különösen a tanítókat, hanem alaposan vizsgáljuk meg az életüket. Ezt jelenti a gyümölcskeresés: menj oda, és vizsgáld meg alaposabban. Másrészt a gyümölcskeresés nemcsak a felszínességtől óv meg bennünket, hanem attól is, hogy 1-2 esemény alapján ítéljük meg valakit. Mert a gyümölcssterméshez idő kell. Ahogyan egy ember megismeréséhez is. Egy fa nem 1-2 nap alatt termi meg a gyümölcsét, hanem hosszú idő alatt. Ne csak 1-2 beszédből, vagy néhány tette alapján ítéljük meg embereket, hanem alaposan meg kell vizsgálni az életüket, hangsúlyosan a tanítókét is, ahhoz, hogy megismerjük, milyen gyümölcsük van.

De miért döntő dolog valakinek a megismerésében a gyümölcsvizsgálat? Azért, mert a gyümölcsstermésnek olyan, Isten által teremtett, megalkotott törvényei vannak, amelyeket nem lehet megszegni, amely ellentmondana a természeti törvényeknek. Olyan törvények ezek, amelyeket nem lehet kijátszani, megjátszani vagy megkerülni. Mik ezek? Krisztus beszél ezekről, hadd olvassam fel ismét: „*Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtórjánról*

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.” Mit jelentenek ezek a dolgok? Három törvényt.

1. Tövisről az ember nem szed szőlőt, mert tudja, hogy azon nem fog találni. Bocsánat, ha bármelyikünk elkezdene itt az udvaron a fenyőfán almát keresni, valószínűleg azt gondolnánk, hogy valami betegsége vagy baja van az illetőnek. A fenyőn miért keres valaki almát? A szőlőt a szőlővesszőn kell keresni, ott fogunk csak találni. Almát csak az almafán. Ez annyit jelent, Testvérek, hogy az Isten által elhívott tanítókban Isten úgy munkálkodik, hogy annak egyértelmű, felismerhető jelei vannak, hogy ő az Úrtól van. Ezek pedig hiányoznak a hamis próféták életéből. Ezzel az első törvénnyel Krisztus a forrásra mutat rá, arra, hogy nem várhatunk hitből fakadó tanítást és életet ott, ahol hit sincs, tehát csakis hívó embertől várhatjuk el pl. Isten parancsait. Sokszor, újból és újból ledöbbenek azon, amikor hívó emberek hitetlen szerettüktől várják, hogy az Ige szerint éljenek, olyan dolgokat cselekedjenek, amelyek a hívóknak parancsoltattak meg. De hogyan, ha nincs se hite, se újjá nem született? Előbb meg kell születnie, hitet kell kapnia, és csak utána fakadhatnak ebből cselekedetek. Ugyanígy – mondja Krisztus – tövis között miért keresnénk gyümölcsöt. Nincsen gyümölcs, mert nincs forrás.

2. Krisztus azt mondja, hogy a *„jó fa jó gyümölcsöt terem”*, a romlott viszont rosszat. Mit jelent ez? Mi alapján merhetünk mi bárkit is jobbnak mondani a másiknál, hogy te jó fa vagy, te meg rossz fa? Nem beskatulyázó ez, Testvérek, és nem nagyon leegyszerűsíti az emberi életet, pedig a valóság nem ez? Hiszen mindannyian bűnösök vagyunk, és mindannyian napról napra követünk el újabb és újabb bűnöket. Mi vagy inkább ki garantálja mégis azt, hogy a jó fa jó gyümölcsöket fog teremni? Hát maga Jézus Krisztus! Ő a garanciája annak, hogy a hívók jó gyümölcsöket fognak teremni. Az Ő személye, a Vele való élő kapcsolat az, amely biztosítja ezt a törvényszerűséget, hogy a *„jó fa jó gyümölcsöt terem”*, az pedig, aki nincs Vele élő kapcsolatban, csak a bűn gyümölcseit teremheti. Honnan tudjuk ezt? A János 15,5-ből, amelyet az istentisztelet elején felolvastam. Krisztus azt mondja: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”*. Az, hogy mi Krisztusban élünk-e, határoz meg minket, és határozza meg a gyümölcsöket. A fő különbség az igaz és hamis tanítók között ez: az előbbi Krisztusban él, tehát a Szentlélek munkálkodik benne, a másiknak viszont nincs kapcsolata Krisztussal. Olyan a tévtanító, mint egy levágott szőlővessző, amely ideig-óráig zöldnek látszik ugyan, de idővel elszárad, és gyümölcsöt sem terem.

3. A harmadik lelki törvénye a gyümölcstermésnek az, hogy jó gyümölcsöket nem találhatunk romlott fán, sem pedig rossz gyümölcsöt jó fán. Ez a következményekről beszél: a cselekedetekről. Ez természetesen nem azt

jelenti, hogy a jó fa minden egyes gyümölcse csak jó. Tehát nem azt jelenti, hogy az Isten által elhívottak soha semmi bűnt ne követnének el, de mégis – egy általános képet használ itt Krisztus, mert azt mondja, hogy – az életükre, mindennapjaikra jellemző cselekedeteik többsége a Lélektől vezetett. Tehát nem minden egyes tettük, de azért általában, amit néha az emberek úgy mondanak, hogy amit szoktál tenni, ami úgy jellemző rád, az a Lélektől vezetett. A hamis próféták életében is láthatunk látszólag jó cselekedeteket időnként, ezek egyrészt lehetnek az Úr kegyelmének a jelei, mert Istennek van hatalma még gonosz embereken keresztül is jót tenni, másrészt viszont sok esetben kiderül, hogy ezek a látszólagos jó cselekedetek más lélek és más szándék munkái, más áll mögöttük, mint a hívők életében. Nem a hálaadás, hanem az önzés. Nem a szeretet, hanem az, hogy mit kaphatok a másiktól, ha én adok. A cselekedetek megítéléséből láthatjuk, hogy felismerhetőek Isten Lelkének munkái.

Ez a három lelki törvény a gyümölcstermést meghatározza, így ismertetőjelei is lesznek annak, hogy ki az, aki az Úrban van, és ki az, aki nem. Mindezek után tegyük fel a kérdést, hogy mit is jelentenek a gyümölcsök, amelyekről felismerhetőek a hamis tanítók. A Biblia segít nekünk a válasz megtalálásában. Most azt nézzük meg, hogy hol használja a gyümölcs képet a Szentírás, életünk mely területein.

Először is Isten Lelke a megtéréssel kapcsolatban beszél gyümölcsökről. Keresztelő János arra szólította fel az embereket, hogy *„teremjetekek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket”* (Lukács 3,8). Mit jelent ez? Azt, hogy az ember élete teljesen megváltozik, amikor az Úr gyermeke lesz. Saját bűneit, amelyekben addig élt, amelyeket annyira szeretett, nemcsak felismeri, hanem megutálja, és őszintén szomorkodni kezd miattuk. Ami korábban örömet okozott, az most bánatot és fájdalmat. Mivel megérti, hogy Isten haragját érdemelte ki ezekkel, ezért keresni kezdi a bűnbocsánatot, és az Úrhoz fordul kegyelemért, mert a Szentlélek odafordítja őt Krisztushoz. Amikor pedig az evangéliumot hallja, őszinte hittel és örömmel elkezd bízni Krisztus áldozatában, szabadításában, és ezért hátat fordít korábbi életének, és Isten akarata szerint kezd el élni, legalábbis törekszik erre. Az említett Lukács 3-ban is ezt láthatjuk, hogy Keresztelő János ezt értette a megtéréshez méltó gyümölcs alatt. Mivel fordultak őhöz a tanítványok? Mikor azt mondta, hogy *„teremjetekek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket”*, akkor visszakérdeztek. A tömeg is megkérdezte őt, hogy ugyan *„mit cselekedjünk”*. A tömegnek azt mondta Keresztelő János: akinek van két ruhája, adja oda az egyiket annak, akinek nincs. Ugyanígy az étellel. Akkor odamentek hozzá a vámszedők is, és megkérdezték, hogy mi ugyan milyen gyümölcsöt teremjünk, mit tegyünk. Akkor azt mondta: elégedjetekek meg annyi pénzzel, amennyi a törvény szerint jár nektek, ne szedjetekek többet, és ne lopjatek. A katonáknak azt mondta, hogy *„senkit se háborítsatek”*, ne veszekedjetekek, *„és elégedje-*

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

nek meg zsoldotokkal”. Látjuk tehát, hogy Keresztelő János a megtérést egy olyan nagy változásnak írja le, amelynek látható jelei vannak az ember életében. Mert mindenki el tudja mondani, aki megtért, hogy eddig így éltem, azután pedig, hogy Isten megkeresett engem, másként. Még az az ember is el tudja ezt mondani, aki látszólag erkölcsösen élt, akiről senki nem tudott rosszat mondani, de mégis volt az életében bűn, mert a szíve szerint önzően, magának élt, de miután Krisztus megtalálta őt, többé már nem magának él, hanem Istennek és a felebarátainak. A megtérés gyümölcse az egyik fő ismertető jele a hívőknek. Amikor idegenekkel találkozunk, de azt állítják magukról, hogy testvérek, akkor természetes dolog, hogy az ember, ha van ideje, akkor megkérdezi: hogy talált meg téged Isten, hogy tértél meg? És akkor van miről beszélni, van miről bizonyosságot tenni. A hamis próféták nem tudnak ilyen gyümölcsöket felmutatni. Nagy életváltozásról természetesen beszélnek, mint néhányan szoktak nagy balesetek vagy tragédiák után, de ezeknek semmi közük nincs az őszinte bűnbánathoz, nincs közük Krisztushoz és Isten kegyelméhez. Egyszerűen csak másként kezdik el látni az életet. A megtérés gyümölcse tehát az egyik ismérv, ami alapján fel lehet ismerni a hamis tanítókat.

Másodszor: a Róma 1,13-ban Pál apostol lelki gyümölcscről is beszél, amely a bennünk végbement változást jelenti. A Galata 5,19-22-ben az apostol felsorolja a test cselekedeteit, valamint a Lélek gyümölcsét. Ez a lista segít nekünk abban, hogy különbséget tegyünk a test cselekedetei és a Szentlélek munkái között. Tehát ez a lista ismertetőjeleket tartalmaz arról, hogy kik az Úréi, és kik azok, akik még mindig a test szerint élnek. Amikor valakinek az életét megvizsgáljuk, nagyon jó igazodási pont ez a lista. Most csak a Lélek gyümölcseről szóló részt hadd olvassam fel: *„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”* Fontos ezzel kapcsolatban megjegyezni, hogy ez a gyümölcs nem azt jelenti, hogy a hívő ember időnként nem szeretetlen, békétlen vagy mértéktelen. Ez az igeszakasz inkább azt jelenti, hogy a Szentlélek az említett dolgokat munkálja bennünk, munkálkodik bennünk – szabad így fogalmazni –, szívváltozásunk, jellemformálódásunk a felé halad, hogy ilyenek legyünk: szeretetteljesek, béketűrők, önmegtartóztatók, stb.. Azaz: Isten célja, hogy ezek a lelki beállítottságok, lelki ajándékok legyenek a meghatározók az életünkben, magunk is ezekre törekedjünk tudatosan, hiszen a Szentlélek is olyan próbákat, eseményeket, áldásokat ad az életünkbe, hogy ezek kiformalódnak bennünk: a szeretetünket formálják, a béketűrésünket erősítik, vagy éppen arra mutatnak rá, hogy nincsen, stb.. A hamis próféták életében azonban hosszú távon nem látszódik ez a formálódás, mert bennük a Szentlélek nem termi ezt a gyümölcsöt. Egyrészt a test cselekedetei vannak szívükben, még ha azt képmutatással próbálják is elrejtetni, másrészt belső vágyaik, szívük nem formáltatik a szeretetre, béketűrésre, stb.

Nem ismerik a hívők Istentől kapott szeretetét, örömét, békességét, stb., csak hírből hallották ezt, vágyódnak rá, de magukban sosem tapasztalják őszintén, és ez időnként látszódik is rajtuk, mert előjön, hogy mi van a szívükben.

Harmadszor: a gyümölcs számos igeszakasz szerint a jócselekedeteket jelenti a Szentírásban. A Kolossé 1,10 ezt mondja: *„Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén, és nevedevén az Isten megismerésében”*. A Titusz 3,14 is ugyanezt erősíti meg: *„Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elöl a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek”*. *„Jó cselekedetekkel járjanak ... ne legyenek gyümölcstelenek.”* Hangsúlyos, hogy ezek a cselekedetek nem azért jók, mert mi, emberek vagy a többség annak mondja, hanem azért, mert Isten az Ő igéjében jónak tartja azokat. A tanítókkal kapcsolatban pedig az Ige határozottan kijelenti, hogy hogyan is kell élniük, milyeneknek kell lenniük, azaz milyen konkrét jócselekedeteknek kell megjeleníteniük az életükben. Tehát külön ismertetőjelet ad a tanítókra nézve az Ige, hogy milyen gyümölcsöket kell keresnünk életükben. Pl. az 1Timótheus 3,2-7-ben ezt olvassuk: *„Szükséges annak okáért, hogy a püspök”* – ami ma a lelkészt jelenti nagyjából, és a tanítókat – *„feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmatos; Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó; Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel; (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?) Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívül valóktól; hogy gyalázatba és az ördög tóribé ne essék.”* Számtalan ismertetőjel milyenek kell lenniük az Úrtól elhívott tanítóknak. Nagyon sok hamis próféta ezen a szitán már nem megy át. De azt is meg kell mondani, hogy nagyon sok hamis próféta nemhogy nem törekszik ezekre, hanem nyíltan felvállalják az ellenkezőjét is. Az Úrtól elhívott szolgák közül se mindenki pontosan ilyen, az Ige nem azt mondja, hogy 100%-os megegyezés kell, hogy legyen, hanem azt mondja, hogy az életükben erre van törekvés, a Szentlélek ezekben formálja az illetőt. Tehát látszódik, ha hosszú idő telik el, mint a gyümölcstermés alatt, hogy az illető efelé formálódik, mert Isten Lelke formálja őt.

Végül pedig, negyedszer, a gyümölcs a tanítást és az Úrról való beszédet is jelenti az Igében. Ezt olvassuk ugyanis a Zsidók 13,15-ben: *„Annak okáért Őáltala”* – Krisztus által – *„vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az Ő nevééről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét”*. Tehát azazal, amit a szánkkal mondunk, Őt dicsérjük. Ez részben az Úrról való bizonyágtevést jelenti, hogy elmondjuk hitetlen szeretteinknek, hogy hiszünk

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

Krisztusban, és hogy kicsoda Ő nekünk. Másrészt viszont a Róla való tanítást is jelenti. Korábban említettem már, hogy a hamis tanítás új dolgok kitalálását és hirdetését is jelenti, illetve az Ige félremagyarázását. Ezért fontos minden tanítást megvizsgálnunk, hogy az az Igével megegyezik-e vagy sem. A folytatásban – Máté evangéliumában, a Hegyi beszédben – Krisztus arról beszél, hogy sokan fogják Neki ezt mondani majd az ítélet napján, és figyeljünk, hogy miket mondanak, hogy miket tettek, mert ők hamis próféták: *„Uram, Uram, nem a Te nevedben prófétáltunk-e, és nem a Te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a Te nevedben?”* Krisztus azonban azt fogja nekik mondani: *„Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők”*. Azt mondja tehát, mivel nem ismerik Krisztust, azaz nincsenek Őbenne, ezért nem teremhetek Neki tetsző gyümölcsöket. Hiába tanítottak, hiába látszottak Bibliát ismerő embereknek, hiába volt meg életükben a kegyesség látszata, de hiába tettek még másokat félrevezető csodákat is, vagy bármi más, látszólag jó dolgot, mégis Isten igéjének ellent mondtak, életükben nem a Szentlélek munkálkodott látható módon. A testi kívánságaik határozták meg őket, és nem Krisztust állították a középpontba, hanem az embereket magukhoz akarták kötni, mint a szektavezérek, akik követőket keresnek, és nem Istenhez akarják vezetni az embereket, hanem magukhoz.

Látjuk tehát, hogy milyen gyümölcsökre gondolt itt Krisztus, amikor felismerhető jelekről beszélt? Az Úr adjon nekünk óvatosságot ez ügyben, amikor vizsgálódunk, vagy bárkivel kapcsolatban nyilatkozunk, és folyamatosan imádkozunk a Szentlélek bölcsességéért, hogy meg tudjuk különböztetni a báránybőrbe bújt farkasokat az igazi juhoktól. Csütörtökön is elmondtam, most is szeretném hangsúlyozni. Érthető, hogy nem mindenkinek van ideje, ereje vagy megfelelő bibliaismerete és tudása minden tanítást és tanítót megvizsgálni, vagy a gyümölcsöket keresni. Ezért is fontos, hogy Urunk a Krisztus-testben gondolkozik, gyülekezetekben, nem egyénekben csupán. A test tagjai olyan funkciókat látnak el, amelyek kiegészítik egymást: amit az egyik nem tud megtenni, azt a másik meg tudja, amit a fülemmel tudok tenni, azt a szememmel nem. És ezért fontos, hogy Urunk gyülekezetenként rendel olyanokat, akiknek külön is ez a szolgálatuk. A Szentírás beszél a megkülönböztetés lelkéről, aki felismeri a más lelket. A lelkipásztoroknak és presbitereknek közös feladata ez az örökös. Ahogyan a testnek is van egy védelmi hálójára (az immunrendszer), ugyanígy a gyülekezeteknek és a nagy egyháznak is van ilyen védelmi hálózata. Fontos, hogy a testben működjön ez, különben ki leszünk téve sok lelki nyavalyának, betegségnek. Ezért ne felejtünk el folyamatosan imádkozni, kérni a mi Pásztorunkat, hogy Ő lepelle a hamis tanításokat, prófétákat, és így is védjen meg minket ebben a korban, amely erkölcsileg is, de tanításban is egyre jobban eltávolodik Őtől. Viszont reménységünk van, hogy Krisztus védi az Övéit. Azért adta ezeket

az ismertetőjeleket, hogy használjuk, hogy felismerjük azokat, akiket nem Ő küldött. Ő adja meg nekünk, hogy valóban így is védve legyünk a lelki támadásoktól és a tévtanításoktól!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt, Urunk, őszinte bűnbánattal szeretnénk megállni Előtted, hisz az Ézsaiás 53-ban is megírtad, hogy olyanok voltunk és vagyunk gyakran, mint a tévelygő juhok, saját fejünk után megyünk, saját magunk választotta utakon járunk. De köszönjük, hogy Te eljöttél, átvállaltad a bűneinket, azok büntetését elszenvedted, és köszönjük, hogy megbékítettél, békeséget hoztál nekünk mennyei Atyánkkal, magaddal, és köszönjük, hogy az Ige világosságát adod nekünk Szentlelked által, aki megvilágosít bennünket. És köszönjük, hogy a Te igéd gyermekek számára is érthető evangéliumot hirdet.

Urunk, kérünk, hogy segíts Hozzád és beszédedhez ragaszkodnunk. Látnod, hogy akár az interneten, akár könyvekben, akár bárhol máshol mennyi tanítás jelenik meg, és ebből mennyi tér el a Te szavadtól, a Te akaratodtól. Kérünk Téged, óvj meg bennünket, segíts óvatosnak lennünk, vigyáznunk arra, hogy kinek a szavára hallgatunk, és hogy egyáltalán, megvan-e bennünk az az óvatosság, hogy a Te igédet tanulmányozva hallgassunk bármit is.

Kérünk, hogy őrizz bennünket egyen-egyenként, gyülekezetként is. Köszönjük, hogy Te ebben is Szabadítónak bizonyulsz, és hogy adod gyülekezetünknek, egyházunknak a Te szolgálóidat. És köszönjük, hogy felkészítesz bennünket az ilyen harcokra is, amelyek nem szemmel láthatóak, mert rejtettek, mert képmutatás van bennük, de mégis Te leleplezed őket.

Kérünk, adj nekünk mindenekelőtt vágyat a hűségre, hogy nehogy mi is valamit másként akarjunk tenni, mint Te mondd Igédben. Adj alázatot tanulni Tőled újból és újból, nem gondolva azt, hogy már mindent tudunk, ami kell az élethez, hanem valóban függni Tetőled, naponként élni a lelki táplálékkal, a Te szavaddal. *„Mert nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely”* a Te szádból származik. Így kérjük, hogy táplálj továbbra is bennünket, őrizd gyülekezetünket.

Különösen kérünk fiatalokért, kicsinyekért, hitben gyermekekért, akiknek még nem annyira szilárd a hite, hogy a világból származó tanítások ne ingassák meg őket. Segíts valóban arra az érett férfikorra, amikor a tanításnak bármi szele nem rángat minket, mint a hajót a szélvész. Kérünk, Urunk, hogy ebben adj nekünk előbbre jutást. És könyörgünk, hogy adj szabadítást is bűneinkből, megtérés gyümölcsét segíts teremnünk.

Könyörgünk, hogy áldd meg gyászolóinkat, Te legyél az ő vigasztalójuk.

Betegágyon levőkért is könyörgünk, akár otthon, akár kórházban vannak, Te adj könnyebbséget nekik, és adj hitet, amely el tudja hordozni a testi megpróbáltatásokat.

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

Könyörgünk nemzetünkért is, látod a lelki állapotát, lelki helyzetét, adj, kérünk, Hozzád térést, ébredést.

Imádkozunk, hogy szomszédunkban is a háború hadd érjen véget. Te vagy a történelem és minden népeknek Ura, kérünk, könyörülj rajtunk! És külön imádkozunk kárpátaljai testvéreinkért, Te szabadítsd meg őket ezekben a nehéz időkben, és tartsd meg hitben, Tebenned.

Kérünk egyen-egyenként, hogy segíts minden nap Veled élnünk, és várunk Téged vissza, mert ígéretünk van arra, hogy vagy az ég felhőin át jössz vissza, vagy magad mellé veszel minket. Nem tudjuk egyiknek óráját sem, ezért kérünk, segíts minden nap Veled élnünk, és akkor nem ér váratlanul bennünket a szemtől szembe látás. Kérünk, segíts, hogy örömmel hadd várhassuk ezt a pillanatot.

Addig is kérünk, munkáld, Szentlelked által formáld bennünk a Lélek gyümölcsét. Add, hogy ez is hadd dicsőítsen Téged, és hadd legyen szereteteink, családjaink, testvéreink javára. Így őrizz a hitben minket kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

165,5-6 ének

5. Egyszerűvé formáld belső, lelkiképpen,
Békességben, csöndességben.
Tisztogasd meg szívem: tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel mindig fel-
Szállhassak sasszárnyon: csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem: hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem!
Mindig közellévő: jelentsd magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn mindenben
Csakis Téged lásson, leborulva áldjon!